

ФІНАЛЬНЫ АКОРД «ЛІРЫ»

Лепшую беларускую песню ў 2016 годзе напісаў гурт «J:МОРС», які таксама абраны лепшым музычным калектывам краіны

Увечары 9 лютага ў сталічным Палацы Рэспублікі адбылася ўрачыстая цырымонія ўручэння V Нацыянальнай музычнай прэміі ў галіне папулярнай музыкі «Ліра». Нагадаем, гэты конкурс, арганізатарамі якога з'яўляюцца Міністэрства культуры Беларусі і Агульнанацыянальнае тэлебачанне, з 2014 года праходзіць раз на два гады і ўлічвае пры вызначэнні найлепшых дзеячаў айчыннай эстрады ратацыю на радыё- і тэлеканалах, прасоўванне артыстаў у інтэрнэце, меркаванні прафесіяналаў, а таксама ацэнкі слухачоў.

Гурт «J:МОРС» выканаў сваю пераможную песню «Блізка» двойчы: разам з фальклорным хорам і з усімі лаўрэатамі «Ліры».

Яшчэ адно добрае пачынанне сёлетняй «Ліры» — прысваенне намінацыі «Адкрыццё года» імя Аляксандра Ціхановіча. І гэта не проста даніна павагі і памяці народнаму артысту Беларусі.

прызнаў свайго цёзку па прозвішчы Арцёма Саладуху «пазашлюбным сынам». Або магло б застацца па-за кадрам краінальнае і шчырае выступленне «Лепшага паэта года» Алега Жукава, які ў свае 80 гадоў дасць фору многім маладым творцам, — толькі летась ён напісаў 15 песень і, падзякаваўшы нябёсам за доўгае жыццё і паўвекавую працу з маладымі артыстамі, зухавата паабяцаў: «Мы яшчэ пакажам!» А якой эфектнай атрымалася фінальная прамова старшынні журы Анатоля Ярмоленкі, якога зала незапланавана ўгаварыла праспяваць — і разам з ім зацягнула «А я лягу, прылягу...». Нездарма ўладальнікі галоўнай прэміі «Лепшая песня года» і звання «Лепшы калектыў года», гурт «J:МОРС», з лёгкай зайздрасцю адзначылі: «І мы хацелі б дабіцца такіх вынікаў у сваёй музычнай кар'еры: каб мы выйшлі на сцэну з адным мікрафонам, а вы з намі спявалі».

...Тым не менш без лыжкі дзэгцю сёлетняя «Ліра», як і яе папярэднікі, таксама не абышлася. «Чаму галоўныя ўзнагароды атрымліваюць адны і тыя ж?» — гучным шэптам абмяркоўвалі ў нас за спінамі глядачы ўручэнне прэміі за лепшы жаночы і лепшы мужчынскі

Пераказваць храналогію ўручэння ўсіх прэміяў у 12 асноўных і дзвюх спецыяльных намінацыях, мабыць, не мае сэнсу — ужо ў гэту нядзелю, 12 лютага, усе ахвотныя змогуць паглядзець на тэлеканале АНТ тэлеверсію цырымоніі і яркае музычнае шоу. Таму звернем увагу на некаторыя нябачныя з экрану, але ад таго не менш важныя акалічнасці.

Пачнём з таго, што пасля «перазагрузкі», праведзенай у 2014 годзе, прэмія нарэшце набыла стабільнасць: у колькасці і назвах намінацый — тузін асноўных, а таксама ў парадку правядзення само-

Малады гурт «Радыхвалля» стаў першым уладальнікам прэміі і дыплама «Адкрыццё года» імя Аляксандра Ціхановіча.

га конкурсу — тры этапы. Такім чынам увесь працэс стаў больш празрыстым і зразумелым. Адназначна скарацілася і працягласць самой цырымоніі — замест колішніх пяцігадзінных масавых танцаў з бубнам «Ліра-2016» заняла ўсяго толькі тры гадзіны, і гэта з абавязковымі тэхнічнымі паўзамі, замінамі вядучых і пераздымкамі дубляў, якія, натуральна, выражуць з эфіру.

Дзеля большай празрыстасці і разам з тым інтрыгі арганізатары сёлета ўпершыню пайшлі на смелы крок: уладальнікаў 9 з 14 прэміяў прафесійнае журы вызначала галасаваннем наўпрост падчас цырымоніі, і глядачы маглі сачыць, які выбар зрабіў кожны з 11 суддзяў. Прэтэндэнты ж — і гэта таксама ўдалы ход АНТ — чакалі абвешчання вынікаў і дзяліліся эмоцыямі ў «грын-руме» непасрэдна за дзвярыма глядацкай залы, у холе Палаца Рэспублікі, адкуль перыядычна рабіліся прамыя ўключэнні. Гэтыя перамены адбіліся на агульнай атмасферы «Ліры» вельмі нават няблага, ператварыўшы доўгае чаканне ў сапраўды хвалюючы і цікавы працэс.

Яшчэ адно добрае пачынанне сёлетняй «Ліры» — прысваенне намінацыі «Адкрыццё года» імя Аляксандра Ціхановіча. І гэта не проста даніна павагі і памяці народнаму артысту Беларусі, — улічваючы, колькі прадзюсарскай, музычнай і

Лідар гурта «БЕЗ БІЛЕТА» Віталь Артыст цалкам апраўдаў сваё прозвішча, зладзіўшы на сцэне шоу аднаго акцёра.

простай чалавечай падтрымкі атрымалі ад Аляксандра Ціхановіча многія некалі дэбютанты, а цяпер ужо вядомыя выканаўцы, — а добры стымул пачаткоўцам апраўдаць высокі давер.

Нарэшце, вельмі добрым рашэннем арганізатараў, мяркуючы па рэакцыі публікі, стала адсутнасць жорсткага рэгламенту для лаўрэатаў і ганаровых гасцей цырымоніі. Інкаш, напэўна, не прагучалі б жартаўлівыя кіпны Аляксандра Саладухі, які

вакал. Пераможцамі ў ім сталі Іна Афанасьева і Саша Нэма. Дзеля справядлівасці заўважым: аналагічныя ўзнагароды артысты ўзялі адпаведна шэсць і пяць гадоў таму, і пытанне, чаму за гэты час не з'явілася годных канкурэнтаў, трэба адрасаваць зусім не ім і не журы. А вось з крытыкай у адрас намінацыі «Стыль года», якую таксама давалося пачуць у закуліскі конкурсу, мы, напэўна, пагодзімся: сапраўды, чаму за працу айчынных дызайнераў па стварэнні адметных сцэнічных касцюмаў прызавяя статуэткі атрымліваюць толькі... артысты, якія гэты ўборы носяць?

Але найбольшае засмучэнне выклікала ў нас нейкае «скаменчае» двухмоўе цырымоніі: пара вядучых на сцэне гаварыла па-беларуску з памылкамі, вядучая ў «грын-руме» — па-руску, лаўрэаты — хто так, хто гэтак. Цалкам на беларускую Нацыянальнае музычнае прэмія ў галіне папулярнага мастацтва перайшла... праз тры гадзіны, у апошняй (!) намінацыі «Лепшая песня года». Цуд, ды і годзе!

Безумоўна, усё гэта прыватнасці і суб'ектыўны погляд. Але ацэнка творчасці — рэч заўжды ў нечым суб'ектыўная, а межаў дасканаласці няма...

Вікторыя ЦЕЛЯШУК. tselyashuk@zviazda.by

Прадказальна прэмія за лепшую беларускамоўную песню «Гісторыя майго жыцця» была прысуджана гурту «Naviband».

■ Зачапіла

Н. ЗІГУЛЯ. «Куры прынеслі ў Віркаў шчасце»
(«Звязда» ад 18 студзеня)

— Заўсёды з задавальненнем чытаю матэрыялы пра нашы народныя традыцыі і абрады. А ў чароўных святочных калядных дні асабліва адчуваецца покліч продкаў. З задавальненнем сама прыняла б удзел у калядках. Але, на жаль, у нас у горадзе такога няма. Вось чула, у Гомелі калядоўшчыкі ходзяць нават па пад'ездах. Вядома, што ў вёсцы гэта глядзіцца больш арганічна, але ж трэба прыстасоўвацца да ўсялякіх умоў. Калі знайду аднадумцаў, на наступны год абавязкова далучуся да гэтай традыцыі!

Святлана Васілеўна, г. Маріёў.

А. ЛЯЎКОВІЧ. «Безнаяўны разлік»
(«Звязда» ад 3 лютага)

— Не трэба баяцца інфакіёскаў, банкаматаў ці нейкіх іншых цуда-машын. Гэта я па ўласным вопыце ведаю. Бо, калі картку ўстаўляць дрыготкай рукою, нешта падобнае і можа здарыцца. А праблемы з гэтымі «жалезякамі» часцей узнікаюць таму, што яны... розныя.

Справа ў тым, што больш сучасныя інфакіёскі працуюць з галасавым суправаджэннем. Напрыклад, яны чалавеку паведамляюць, што праз 15—20 секундаў машына картку забярэ, калі вы пра яе забыліся, або спытае аб тым, ці патрэбны кліенту дадатковы час для далейшай работы з аўтаматам. А старыя інфакіёскі выключна маўчаць, толькі дробненька так пішуць на экране, што ўжо праз імгненне ваш пластык трапіць у нутро машыны. А калі чалавек ужо прывык да таго, што яго папярэджаюць голасам, то часціком картку машына і «з'ядзе». Далей пачынаецца ўвогуле блуканне па пакутах, бо картку вам аддадуць толькі ў тым аддзяленні банка, якое яе выдавала. Тут сапраўды нешта трэба мяняць, бо гэтыя адмоўныя моманты (зусім не дробязі) адштурхоўваюць нас ад сучасных тэхналогій. Сумна...

Антаніна Лойка, г. Брэст.

Н. ДРЫНДРОЖЫК. «Бабулька Наталля, адгукніся! Я — твой дзядулька Аляксей»
(«Звязда» ад 4 лютага)

— Прачытала заглавак, падумала, сапраўды нейкі дзядулька згубіў сваю бабульку! А тут моладзь так арыгінальна знаёміцца, на вячорках, як мы ў свой час рабілі. Прыемна, што традыцыі жывуць. Што песні, якія мы спявалі ў маладосці, вяртаюцца, гучаць на «Спеўных сходах» у Мінску. Дарэчы, нядаўна мне ўнучка прывезла дыск з вясельнымі песнямі вёскі Лявонпаль і яе наваколляў (я сама адтуль родам, з Мёршчыны), што запісаў Сяргей Панізік у 1968—1969 гадах. Аматарам аўтэнтны вельмі раю паслухаць.

Таццяна Іванаўна.

— Так, Сяргей Доўгушаў са сваёй харызматычнасцю можа павесці за сабой людзей. Прыеду з Барселона — абавязкова пайду да яго ў вакальную школу.

Любоў Кудзелка.

— Майму сыну толькі тры месяцы. Я яму спрабую штосьці спяваць, калі гушкаю, але ён не супакойваецца, а, наадварот, пачынае плакаць... Вы пішыце, што беларускамоўныя лепш супакойваюць. Але я іх, на жаль, не ведаю. Прачытала на сайце вашай газеты, што вядучы «Спеўных сходаў» можа даць тэксты і аўдыязапісы беларускіх аўтэнтчных калыханак. Буду ўдзячная, калі падкажаце, як з ім звязцца.

Наталля, мама Мацвея.

В. БОЙКА. «Куды глядзяць агледныя камісіі?» («Звязда» ад 8 лютага)

— Пачытаў артыкул, і ў мяне ўзнікла тое ж самае пытанне: «Куды?» Я таксама пенсіянер, хоць і не адзінокі. Але мы з жонкай ужо старыя людзі, і нам таксама цяжка. А ў кватэры і трубы старыя, і з-пад аконнай рамы вецер свішча, і ў падвале вечна вады па лыткі. А шанюньныя камісіі па тых п'яніцах ды асацыялах ходзяць, розуму іх вучаць! Лепей бы на нармальных людзей больш увагі звярталі! Бо харошы, сумленныя чалавек саромеецца напакаж сваю бяду выстаўляць. Во, у суседзях маіх вечна сваркі: муж сваю жонку збівае на горкі яблык. Але ніякія камісіі да іх не ходзяць, бо яны ж «камуналку» аплачваюць.

Вось і выходзіць, што ў сямі нянек дзіця без вока! Цэлая камісія збіраецца, а каму трэба — рады даць не можа! Толькі рапартуюць, як у іх усё добра!

Барыс Анатолевіч

WWW.ZVIAZDA.BY

WWW.ZVIAZDA.BY

WWW.ZVIAZDA.BY

фота Сяргея Нікановіча